

Cô gái hoang

» Tác giả: Nguyễn Hoàng Đức

- **D**ạ, thưa anh quá giờ rồi... Việc đó... việc đó... hay để đến mai?

Gã trưởng phòng tổ chức khum người như một cánh cung đang uốn dờ, gấp tập hồ sơ nhân sự lại gã áp úng, mắt chớp chớp mong che đi hai con ngươi đầy bất trắc đang hướng về tôi cô đo lường thái độ.

- Làm ngay đi!- Tôi nói, tay rụi mạnh điều thuốc đang cháy dở xuống chiếc gạt tàn.

- Cho lên! – Gã trưởng phòng vươn cái xác to bè khỏi cửa nói vọng xuống dưới. - Nhớ bảo kế toán chuẩn bị tiền bồi dưỡng làm việc ngoài giờ.

Tôi thót người lại, những bước chân của cô bé theo thang gác vọng lên rụt rè sợ hãi... Từng bậc, từng bậc một, dường như tôi nghe rõ cả nhịp tim của cô bé gõ xuống đế giày. Tiếng động bỗng nín bặt, có lẽ cô bé không đủ can đảm để bước tiếp. Có cái gì nhòe nhòe, rung rung trong không gian, tôi hình dung đôi vai bé bỏng đang rung bần bật trong tiếng nấc. Cái gì đó thật xa xăm rung khẽ trong tim tôi, nó vọng đến như một niềm ân hận, ân hận còn mỏng manh, mỏng manh lắm. Rằng tôi bỗng nghiêng chặt, nó muốn nghiền nát thứ cảm xúc ân hận vớ vẩn đó. Hãy vững vàng! Hãy thông minh lên! Tôi tự nhủ. Người định ân hận ư? Không đời nào! Đó chỉ là thứ ngọc mỏng manh rỗng tuếch của trái tim đàn bà, nó quá phù phiếm với con đường chức nghiệp của ta. Tôi lấy một điều thuốc. Không! Tôi vút bao ba số năm xuống mặt bàn, thứ này nhỏ nhoi quá. Tôi rút ngăn kéo chọn một điều thuốc xì gà loại to nhất. Hơi rít đầu tiên ấn tôi xuống chiếc ghế đồ sộ, tôi ruỗi thân thể để nó tràn ra khỏi chiếc ghế bành. Nào, giờ thì tất cả ưu thế của tao đã sẵn sàng rồi, tao chờ xem đến bao giờ thì người sẽ trình diện. Tôi sửa lại chiếc cà vạt nơi ngực như muốn xiết cứng thêm con tim mình lại.

“Dù sao, thì người cũng chỉ là đồ mạt hạng!” Tôi rửa thầm. “Đứa không cha không mẹ, đồ vô gia cư! Một kẻ sống cù bơ cù bất cùng một lũ lang thang. Vậy mà nó dám kiêu với mình, dám khước từ mình. Thế thì mày

phải biết tay tao! Nắm tay tôi xiết lại. Tôi nhớ cái đêm mà thằng Nghĩa hăm dẫn nó đến nhà tôi xin việc. Trông nó thật thảm thương! Con run rẩy của nó rũ những hạt nước mưa từ chiếc mini-gíp ngắn hồng và chiếc áo trắng huyếch trông hoác xuống ướt thẫm chiếc thảm len nhà tôi. Nó như một con chim bị tước cánh. Còn cái thằng Nghĩa hăm, chỉ thiếu một chút nữa thì nó quì xuống chân tôi. Nếu không có con bé xinh xắn mà nó mang theo thì tôi đã tổng cổ nó ra khỏi nhà. Nó mãi mãi vẫn trẻ con như vậy, tiếp nó thật đông dài, phí cả buổi, mất cả việc. Ngay từ đầu cấp ba, chúng tôi đã đặt cho nó danh hiệu là Nghĩa hăm bởi cái nhìn đời lúc nào cũng trong suốt của nó. Và ngay cả bây giờ nó vẫn lang bang lạc lỏi giữa cuộc đời với cặp kính cận chẳng kém phần trong suốt tôi ngày trà sát sách vở giấy tờ. Thật là thảm họa! Hai lần trong suốt! Một thằng hăm rút mòng tôi! Nó cứ năn nỉ tôi hãy xếp cho con bé bất cứ việc gì. “Hãy giơ cánh tay hào hiệp của cậu ra!”- Hấn bảo.

- “Hãy cứu vãn phần nào trách nhiệm của chúng ta!”

Tôi không hăm như nó, tôi có cách nhìn người của mình, cách nhìn theo luật thị trường- luật lời lãi, chứ không phải luật từ thiện để đối nhân rã. Sau cơn hốt hoảng con bé đã chấn tĩnh lại, cặp má ửng lên giữa những giọt nước mưa từ mái tóc đang rơi xuống. Nó thật đẹp! Thế là tôi đồng ý.

Tay trưởng phòng tổ chức xứng đáng là thứ thạch cao mềm nhũn nhất, nó luôn biết đồ đầy cái khuôn ham muốn của thủ trưởng. Gã xếp bé Thu vào chân dọn dẹp và tiếp nước cho tôi. Con bé xinh đẹp nhưng còn ngây thơ quá. Nó thiếu hẳn cử chỉ ông ẹo làm điệu bộ, rồi vô tình sờ sờ tì sát cặp đùi vào cạnh bàn xếp của mấy ả văn thư già dơ trên đường chức nghiệp thực hiện trước kỳ lên lương hay lĩnh thưởng. Đàng này, mỗi khi con bé bước vào phòng nó lại ngấp ngừng nơi ngưỡng cửa vẻ do dự và sợ sệt, nó làm như đôi mắt của tôi sắp ăn tươi nó. Thế rồi đến ngày thứ ba, sau khi chuốc cho mấy ông khách thứ rượu nhập cảng hảo hạng nhất để ve vãn hợp đồng đầu tư của họ, tôi say ngất ngư... Khách ra về, bé Thu lên dọn bàn. Men rượu xộc lên, cơ thể thon thả của con bé cứ chập chờn lượn trước mắt, những ngón tay lướt đi lướt lại trên chiếc bàn kính bóng loáng giữa những cốc tách pha lê gọi cơn bức xúc đam mê không chịu nổi. Tôi chộp lấy nó! Tiếng cốc chén đổ vỡ loảng xoảng trên sàn nhà... Cái ghế có bánh xe của tôi chao mạnh khi những ngón tay nhỏ bay vút khỏi. “Bốp”, cả bên mặt tôi tê dại vì cái tát như trời giáng của bàn tay con bé. Men rượu sục tỉnh, đôi mắt cố lùa ra một tia sáng đuổi theo cái tà váy đang chao đảo trong cơn tức giận. “Rầm” cô bé sập cửa bước ra ngoài.

Không ổn chút nào! Tôi nấn lại khuôn mặt, đang muốn tạo khỏi cổ nghĩ cách. Căn phòng nghiêng ngả, từ tứ phía con đường tiến thân lượn những khúc quanh cay đắng rồi đổ ập xuống hình ảnh của những kinh nghiệm

chất chúa nhất. Bao nhiêu thằng bạn tôi đang tiền vù vù bỗng đứt gánh nửa chừng cũng chỉ vì gái, hay bị cài bẫy gái. Mình không thể giống chúng được, như thế thì uổng phí tất cả những cố gắng, quà cáp và mưu mẹo. Chẳng còn cách nào khác: Phải đuổi con bé thôi. Nhưng phải thật khéo léo. Thế rồi dịp may chợt mỉm cười với tôi, cách hai ngày sau, con bé vô ý đánh đổ làm vỡ tan chiếc bình quý- giá cả triệu bạc. Tôi gọi gã trưởng phòng tổ chức lên bảo: “Này con bé này vụng lắm, chẳng được tích sự gì cả, cho nó nghỉ việc thôi”, “Vâng, đúng vậy!” Gã trưởng phòng sốt sắng, nhìn ánh mắt của gã chẳng khó khăn gì tôi cũng nhận ra: ngay cả gã nữa, gã cũng bị cô bé cho một bài học...

Con bé lâu lên thế!- Gã trưởng phòng chợt nhón đít khỏi ghế kêu làm cắt ngang suy tưởng của tôi. - Để tôi đi gọi nó. – Gã hạ người xuống ghế trở lại khi thấy bàn tay tôi hạ xuống. Tiếng giày lại vang lên khỏi từ nơi chiếu nghỉ- chỗ nó đã dừng lại. Tiếng bước vẫn tiến lên, mỗi bước thêm vang và mạnh mẽ hơn. Mỗi bậc thang sự rut rè rùng dần xuống, đôi giày như sẵn sàng bước vào kết cục bi thảm nhất, nó bước thẳng đến sức mạnh đầy thách đố của tôi. Tôi trở nên hồi hộp.

- Cháu chào các chú ạ! – Thu gật đầu chào, hai hàng lệ vừa ráo khô vẫn còn hằn nguyên vết.

Tôi khoát tay cho gã trưởng phòng ra hiệu bắt đầu.

- Cháu ạ! – Gã nhỏ nhẹ. – Các chú thì cần một người dọn dẹp khéo léo, đằng này cháu lại vụng về quá. Bọn ta... Gã nhìn tôi - à... Cơ quan đành phải để cháu nghỉ việc thôi.

- Cháu xin các chú!– Thu nói trong tiếng nức. – Các chú để cháu làm việc, cháu sẽ lấy lương đèn dần. Các chú hãy thương cháu, cháu còn đứa em nữa phải nuôi.

- Đây có phải ngoài chợ đâu mà đèn với bồi hả cháu ?– Gã trưởng phòng nói.- Đây là cơ quan, nó đòi hỏi phẩm chất của mỗi viên chức. - Gã đưa tờ quyết định ra. Cháu hãy ký vào đây để kết thúc hợp đồng – Gã đưa cho cô bé tập tiền một trăm ngàn. – Ký xong cháu hãy cầm lấy. Tiền lương của cháu một tuần chẳng được bao nhiêu, đây là cơ quan chiếu cố cho thêm đấy.

- Ôi chú Nghĩa ơi!- Thu oà khóc.– Chú tưởng chú xin cho cháu vào làm việc thì đời cháu sẽ đổi thay, cháu sẽ làm người. Ai ngờ chú lại gửi cháu vào cái ách sạch sẽ khổ ải thế này.

- Này cô im đi! Gã trưởng phòng gằn giọng - Đây là cơ quan chứ có phải nhà cô đâu mà khóc ti tỉ như thế! – Gã giơ tay về phía tôi như muốn phân

bua ái ngại.

Thu chẳng để ý đến câu nói của gã, cô cũng chẳng để ý gì đến sự có mặt của chúng tôi, chẳng cần biết cơ quan này có hay không nữa, cô cứ nói, cứ nói... Cô thả trọn vẹn con người trôi theo nhưng uẩn khúc cuộn chảy của mình:

- Trời ơi tôi chỉ là một con bé khốn khổ, con bé vô gia cư ngay từ khi lọt lòng mẹ. Vì thế ...vì thế mà các ông bắt chẹt tôi. ở đâu ...ở bất cứ nơi nào tôi cũng bị ức hiếp. Từ lúc bảy tuổi, để nuôi thân và đưa em trai của mình tôi phải đi rửa bát thuê cho một quán nhỏ ở ngay đầu cầu. Suốt ngày quần quật bát đĩa, nước rửa, bàn ghế. Rồi những cơn say sỉ của lão mòm chồng mù chủ, lão bạt tai đá đít, túm tóc tôi, lão đánh bằng bất cứ thứ gì vớ được. Vậy mà lúc nào cũng nơm nớp lo bị đuổi việc, bà chủ luôn mồm chửi: “Con rùa kia, đồ ngốc! Chậm chạp như thế tao đuổi ngay. Hãy nhìn ra ngoài đường xem: Biết bao đứa lang thang như mày đi xin ăn từng hào một. Còn mày có việc làm mà cứ trơ ra đấy”. Rồi tôi lớn lên, những cô gái lang thang chờ đợi tôi từng ngày một. Hàng tuần họ cứ lấy tay đo ngực và mông tôi. Họ bảo: “ con bé này ngu lắm, chậm lớn thế này bao giờ hết khổ. Phải có ngực và mông thì mới hết khổ”. Vào cái hôm tôi đến nhà giám đốc, trước khi đó chỉ vài giờ, các chị các cô tập hợp lại quyết định xong xuôi sự trưởng thành cho tôi. Họ quần quít, xoa xoa lên thân thể tôi. Họ mặc vào cho tôi một chiếc váy cộc và tấm áo khoét cổ “ Con nỡm ẹ! Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời em đấy” họ nói.

- Tôi không chịu, tôi cố chút bỏ quần áo ra, tôi đã khóc:

“ Tại sao các chị lại nói là hạnh phúc? Người đàn bà quý nhất ở trình tiết vậy mà các chị lại sui em đem đi bán như bán miếng thịt. Nhục lắm ... Tôi chết mất...”

Các chị dỗ dành:

“ Mày ngu lắm! đúng là thân xác người đàn bà là quý nhất. Cũng như mày, tất cả chúng tao từng trải qua cái ngày duy nhất đáng giá này rồi. Mày thử nghĩ xem, chỉ tí nữa thôi với cái váy ngắn này, mày sẽ mặc cả thẳng cánh với lũ đàn ông về thân xác của mày. Mày sẽ cảm thấy lần đầu tiên được tự do. Lần đầu tiên được đặt giá chính mình mà không bị ép giá đánh đập như ở quán con mù hàng phở nữa. Rồi ngay đêm nay, sau khi ngượng ngùng một chút, mày sẽ kiếm được số tiền bằng cả năm rửa bát”.

“Nhờ nhóp lấm! Tôi không thể kiếm tiền bằng một thân xác trải ra nhờ nhóp!”

“Mày ngu lắm, em ạ! Chúng tao không lừa mày đâu. Cái đó chúng tao

cũng từng hỏi một lần rồi. Mày thử nhìn xem, chúng ta chẳng có sẵn sự nhơ nhớp đó thôi. Từ nhỏ đến giờ mày quăng quật ở chỗ nào khác ngoài mấy xó xỉnh góc chợ, vỉa hè, rồi đến cái gầm cầu này?” Sửa lại quần áo cho tôi xong, họ đưa lại cho tôi một cái cốc rượu lớn bảo: “Nhắm mắt lại mà uống! Uống để thêm can đảm. Bọn đàn ông, chúng thích tất cả chúng ta trác táng để dễ bề hưởng lạc”.

Tôi đứng thập thò ở một góc đường, ngọn đèn thiếu điện hắt xuống cả bóng tôi lẫn ánh sáng. Rồi những gã đàn ông đi qua, hỏi, nhưng lại bị tôi từ chối. Lúc khuya rồi, một người đàn ông vẽ xuyên xoàng lưng thừng dạo qua, vừa đi vừa ngẫm nghĩ. “Đồ kiết xác” tôi nghĩ. Không hiểu sao nhìn về mặt phúc hậu của ông tôi lại chạy theo, đó là chú Nghĩa. Tôi cứ chạy theo chú, khi chú đứng lại nhìn tôi, tôi cũng đứng lại. Tôi không đủ can đảm để đi về phía chú. Rồi cuối cùng chú đã tiến lại phía tôi, chú biết tôi đang là ai. Chú nghe chuyện tôi một cách chăm chú đầy ái ngại. Sau đó chú dẫn tôi vào một quán phở, chú dốc những đồng tiền cuối cùng trong túi ra để đãi tôi. Chờ tôi ăn uống xong chú bảo: “Cháu ạ, chú đau nỗi đau của cháu. Trước nỗi đau của cháu, chú thấy mình như có tội. Cháu trong trắng lắm. Chính sự trong trắng đã gìn giữ cháu. Song còn một điều... một điều khó khăn lắm cháu phải vượt qua!”

“Điều gì vậy chú?”

“ Đúng! Những người lang thang như cháu đã mang sẵn lợi thế để lặn sâu vào một cuộc đời nhơ nhớp. Nhưng cháu hãy vượt lên, hãy gắng một lần làm khác đi cái đám đồng hành giang hồ của cháu. Chú xoa đầu tôi.- Cháu ạ! Chỉ khi nào chúng ta gạt bỏ ưu thế của mình thì lúc đó chúng ta mới đặt viên đá đầu tiên xây nhân cách của mình”.

“Chú Nghĩa ơi, thế rồi chú dẫn cháu đến nhà ông giám đốc xin việc. Chú có hiểu cho cháu không? Thân xác ở ngoài vỉa hè còn dễ giữ gìn hơn ở đây gấp vạn lần. ở đó, cháu tự nguyện nâng giá để bảo vệ lấy mình...”

- Cô nó ai vậy?- Gã trưởng phòng giật nảy mình hỏi như bị cham nọc.

- Bây giờ, các ông hãy đưa giấy cho tôi ký.- Thu vờn người về phía gã trưởng phòng.

- Không!- Tôi vụt đứng dậy, tôi không chịu nổi câu chuyện của bé Thu nữa. – Hãy đưa tờ quyết định cho tôi. – Tôi bước về phía gã trưởng phòng. Xé đôi tờ quyết định tôi bảo:- Kỳ lương tới, hãy trừ một nửa lương của tôi để bù cho chiếc bình.- Tôi bước vội ra cửa.

- Ôi, chú giám đốc, chú tốt qu...á...!- Thu chạy theo tôi.

Tôi sập cửa để khước từ âm thanh hàm ân vọng lại. Vượt qua phòng thường trực, tôi đi như lao ra cổng.

- Dạ, thưa chú, chú có đi xe không ạ?- Cậu lái xe chạy theo tôi xun xoe.

- Không! Cậu hãy về nhà đi, chiều nay để tôi tự lo.

Tôi đi dọc các phố, vòng qua hồ, rồi lại lang thang theo ngõ hẻm. Tôi cứ đi hoài, vừa đi vừa nghĩ. Phố xá thưa thớt dần, tôi nhìn đồng hồ. Thôi chết! Tôi vội đuổi theo chuyến xe buýt cuối cùng.

- Nhanh lên! Nhanh lên!- Cậu phụ xe giục.

Cùng lúc, một bà già dắt đứa cháu chạy tới, tôi bước lên trước họ một bước. Bỗng có tiếng nói nào đó vang trong tôi: “Hãy từ bỏ ưu thế về sức khoẻ của người... Hãy xây viên đá đầu tiên...” Tôi nháy lùi lại, đỡ bà già và cháu nhỏ lên xe. Cánh cửa hơi sập vội, nó xiết cả vào ngón tay tôi. Chiếc xe chạy khỏi, để lại cái bóng của tôi lập lờng phơ giữa lòng đường.

- Gã hâm! Vừa dốt lại vừa lè mề. Hô ô ô... hô ô ô....- Tiếng cười từ quán nhậu gần đó vọng ra.- Ngủ ấy chỉ có đi xe riêng hoặc lờ xe cả đời...

Bóng cây chao đảo, những cơn gió ào ào thổi về, nó bốc một nắm bụi nhỏ ném quật vào người tôi. Nó trà vào mặt tôi rầm rầm như đùa bỡn với tôi về ý nghĩa cuộc đời. Chẳng cần tiếc chuyến xe chót nữa, tôi hào hứng bước đi. Bước đi như chính mình đang trở thành con cầu tự hành chở mệnh mang ý nghĩa cho cuộc đời tự hiến.

Hà nội tối 27-2-1993